

Lluís Busquets i Grabulosa
c/. Madrazo, 78, 4rt., 2a
08021 BARCELONA

Benvolgut amic:

Us ratifico per escrit el que ja us vaig dir per telèfon: dissortadament, no conservo un arxiu que em permeti de tenir a mà la correspondència que podria ésser per a mi més valuosa. Entre ella -ni caldria dir-ho- les cartes d'en Xavier Benguerel, un dels amics que més estimo.

Pel que fa a la pregunta de si vaig conèixer personalment en Benguerel durant la guerra, he de respondre afirmativament. Fou en una de les assemblees de l'associació d'escriptors catalans, agrupats sindicalment per la UGT. En Josep Lleonart havia presentat la dimissió com a membre de la junta directiva, i en Joan Oliver i en Xavier Benguerel em van proposar a mi per substituir-lo. Vaig tenir una gran sorpresa i me'n vaig sentir molt afalagat. Després, durant el temps d'exili a França, en el castell de Roissy-en-Brie, nasqué una forta amistat entre en Benguerel i jo. Ell té set anys més que jo, una diferència que, quan s'arriba a les edats anomenades provecetes, cada vegada es nota menys. Però en 1939, en Benguerel era ja un escriptor consagrat, havia publicat novel·les, estrenat obres de teatre i guanyat premis importants. A mi no em coneixia pràcticament ningú, de manera que es tractava de la relació entre un mestre i un aprenent. Moltes de les coses que em va dir en aquella època les he recordades sempre i m'han estat útils al llarg de la meva vida. La continuació de l'exili, ell a Xile i jo a Mèxic, ens va allunyar físicament, però ens vam escriure amb una certa regularitat. Les cartes que ell em va trametre, les he perdudes, em temo que per sempre. En la relació de lletres meves adreçades a en Benguerel, també n'hi falten unes quantes.

En la correspondència que ara us prepareu a ordenar, hi deu haver cartes meves en les quals em referia a uns aspectes de la meua vida privada que -si es feien públics- resultarien inoportuns. Sempre he cregut en el dret inalienable que cadascú té de mantenir dins els límits de la privadesa les paraules intercanviades per correu. Si les tinguéssiu al meu poder, jo no autoritzaria mai a ningú de publicar les cartes que m'ha adreçat en Benguerel, si ell no hi accedia formalment. Us prego, Busquets, que tingueu en compte que no es pot publicar cap carta meua sense la meua aprovació.

Quant a un conte inèdit meu ("La llebre i la tortuga") inclòs en una de les cartes, no en recordo absolutament res. La notícia que me'n doneu és una veritable sorpresa i també l'hauria de revisar abans d'autoritzar la seva publicació.

Estic segur que atendreu les meves raons, perquè sempre m'heu mostrat una deferència que agraeixo de tot cor. Em desitgeu que "estigui tan bé de salut com pugui" i sí, us asseguro que ja faig el que puc, però els anys hi són i van a la seva...

Amb el sentiment d'afecte mutu que sempre ha caracteritzat el nostre tracte, rebeu una forta abraçada del vostre

Pere Calders

Barcelona 20 d'agost de 1989